

Iwan De Verschrikkelijke

De man naast Ivan gluurde naar hem zonder al te demonstratief zijn hoofd op te heffen, en probeerde hem in te schatten. Ze reden beiden al geruime tijd op kop, en de wind blies deftig in het nadeel. De man dacht, of wou zeggen, denk ik, "de wind zit te ploffe op kop". Hij wou zeggen, neen, vragen, dat is het, hij wou vragen aan Ivan, dat het toch wel lastig was, zo met die wind, en of het misschien niet beter was wat minder hard te keer te gaan. Of zoiets. Maar hij besepte, als je op kop rijdt, doe je dat niet, je hebt dan maar twee opties : ofwel ga je van de kop af, ofwel ga je een gesprek aan met de mede kopman. Het doet altijd deugd om iemand naar adem happend een antwoord te horen ophoesten.

Zo niet met Ivan. Ivan zit op zijn fiets gebeiteld als Zuster Farahilde op haar kerkstoel, een vierde rozenkrans prevelend. Bij Farah bewegen alleen de lippen, bij Ivan de benen. Onverstoorbaar, lijkt het wel – al spookt er bij momenten van alles door Ivan's hoofd – gaat hij zowat zijn eigen gang. 't Is te zeggen, Ivan houdt altijd en overal rekening met de anderen, maar door de jaren weet hij stilaan wat hij moet doen "voor wel". Nadat hij 's morgens vóór het vertrek nog eens vluchtig de troepen heeft geschouwd, overloopt hij in een flits nog snel het parcours van de rit, en zet zich op kop. Kiest het tempo. Begint te dieselen. Statistisch blijkt achteraf dat gemiddeld +/- drie sigma van de Diesels de rit goed heeft verteerd. Op een populatie van 20 dieselaars is dit 0,06 eenheden "met een probleem". Dat op zich is al een unikum. Bovendien blijkt +/- zes sigma steevast met volle tevredenheid terug op de geleverde prestatie annex consummatie. Omgerekend betekent dit 1 ppm potentiële azijnpissers, ofte zowat 1 geval om de 2000 jaar. Het is veelbelovend voor WTC Oeselgem Ontspanning Bevredigt dat de club nog geen eeuw bestaat, en dat de kans dat deze ene opstoot zich voordoet niet voor de eerstkomende 1000 jaar is. En dat allemaal dank zij Ivan.

Ondertussen is er wel iets grondig mis met Ivan. Sinds zijn fiets (laat ik dit onderwerp even terzijde toelichten : zijn fiets is géén *Concorde Colombo*. Laat dit wel wezen.), dus, sinds zijn fiets – in gewicht 2x zo belangrijk als die van Alain V. uit O. die vlot een hartslag van 220 haalt op een doordeweeks-zij-het-proper-toilet, en daarmee als eerste de kakzone benedenlimiet heeft gehaald (die zone die voorbij het rood niet anders dan bruin kan kleuren) – dus sinds die fiets maar 1 (lees één) versnelling meer heeft – even ademen ! – wel, sindsdien (althans, zo denk ik, neen, zo weet ik, want ik heb het gezien van iemand die het heeft van horen zeggen) – nog even en we zijn er – wel, sindsdien is Ivan Ivan niet meer. En wel hierom.

Ivan draait – en móét draaien – zijn enkelvoudige versnelling moeiteloos – en sinds het seizoen einde ook harteloos – rond, mét wind en tegen wind, bergop en bergaf, maar altijd op kop. Geplaagd door een kransje slapjanussen, die speldepriksgevijs op een vals plat of iets steilere helling *en danseuse* schaamteloos op de kleine plateau proberen afstand te nemen. En omkijkend zien dat het niet lukt. Ivan's flegme is daarbij een zoete wraak, verholen en gemelijke binnenpret. En weer maalt hij door, standvastig, verdappert hardnekkig waar het lastig is, vals plat, wind tegen; het gekreun achter hem stuwt hem vooruit. Super. Neen, buiten categorie. Daar gaat hij. Mag het even, na zich altijd maar weg te cijferen voor anderen ? Voorwaar ik zeg u : in WTC Oeselgem zijn er géén handvol die dat kunnen. Of willen. Dat had ik vorige zondag eens hard naar Ivan willen roepen. "Slavendrijver, 't is niet omdat ge eens losgelaten zijt...". Of neen, "Kannibaal !", maar dat is gereserveerd voor Merckx. Eigenlijk wou ik hem toeroepen hoe ik er van genoot hem te zien genieten. Zoals van zijn twee Belga's deze morgen. "Een Belga rook je nooit alleen".

En vooral : "Ivan, verdomme, verkoop die fiets niet. Koopt u een nieuwe, als ge goesting hebt, maar hang hem in uwe living. Koester hem, streel hem, maar beul de wegen af met dat oud ijzer met die éne versnelling, die er voor de meesten van ons nog één teveel is."

Hoe ik op dat moment van alles op prijs stelde. Dacht ik. Of zoiets. En hoe ik... Ware het niet dat ik amechtig hijgend en met bonkend hart in zijn wiel aan het sterven was. Ivan toch...

---oooOOooo---